

1

– Нека обобща. Попи Уолтън, може да кажеш на мама, че утре следобед една нова шейна определено ще ти влезе в употреба. Мора Кели, на твое място не бих си купила билет за ферибота, тъй като едва ли ще успееш да се прибереш в Холихед навреме за Бъдни вечер. А за всички, които питаха – по принцип не обичам да се хващам на бас, но в този случай съм готова да се обзаложа, че снегът ще се задържи до Коледа. Затова пригответе лопатите, шофирайте внимателно и се пазете взаимно. Лично аз се прибирам у дома за празниците и ще се върна на двайсет и девети декември. Но не се бойте: докато ме няма, Съмър Колинс ще ви държи осведомени за прогнозата. Аз съм Беа Армстронг и ви пожелавам вълшебна и весела Коледа!

Успях да задържа усмивката си още няколко секунди, докато камерата спре да записва, а след това си спомних, че ще прекарам Коледа със семейството си, и веждите ми незабавно се склупиха в гримаса. Не ме разбирайте погрешно, наистина обичам Коледа. Безкрайно обичам и семейството си. Но когато двете се съчетаят, се налага да прибягвам до хапчета против главоболие.

Наближавах бюрото си, когато телефонът започна да звъни. Тъкмо навреме.

– Госпожа Люински – оповести рецепционистката Сондра с типичния си монотонен говор, който целеше да напомни, че вече е шест и четиресет и пет.

– Госпожо Ел – изчуруликах аз в слушалката, – с какво мога да съм полезна?

– Добър вечер, Беа – отвърна познатият тънък глас. – Както винаги, чудесна прогноза. Но малко се притеснявам за пащърнака си...

Днес се притесняваше за зеленчуците, вчера се чудеше дали трябва да помоли „учтивия младеж“ в съседство да почисти градинската пътека. Госпожа Люински се обаждаше в студиото почти всеки ден точно в шест и четиресет и пет, за да поиска лична прогноза за времето. А аз с готовност ѝ я предоставях. Не само защото като водеща обичах да отговарям на лични въпроси от зрителите в края на всяка емисия или защото знаех, че вероятно съм единственият човек, с когото госпожа Люински ще разговаря в конкретния ден. Главната причина беше, че времето наистина е моята най-голяма страст и аз с удоволствие обсъждах всякакви метеорологични теми с всеки, който проявеше интерес.

Щом разговорът приключи и затворих, телефонът отново иззвъня. Беше Уолтър Пърбрайт.

– Отново сгреши – каза той, щом вдигнах.

Не отвърнах веднага, тъй като притисках слушалката с рамо, докато събирах вещите от бюрото си.

– Така ли? – престорих се на изненадана.

Уолтър беше местен фермер. Обаждаше се веднъж месечно, за да поправи някоя моя прогноза, която смяташе за грешна.

– Още довчера ще завали сняг. Според мен след не повече от два часа.

В главата ми започнаха да се заформят различни аргументи, с които да оборя твърдението му. Данните ясно показваха, че снегът ще достигне Нотингамшир в ранните часове на утрото. Въздържах се. За две години Уолтър беше сгрешил само веднъж.

– Колко зле ще бъде?

– Ако искаш да се прибереш тази вечер, бих те посъветвал да не се размотаваш. А ако имаш планове за утре, най-добре ще е да ги отмениш.

Затвори, преди да успее да му отговори. Осмислях казаното от Уолтър и оглеждах дали не съм забравила нещо на бюрото си, когато видях Джамал да се насочва към мен. Джамал беше радиоинженер и най-близкият ми приятел в службата.

– Страхотна прогноза. Уведоми всичките си вма-ниачени фенове къде ще бъдеш следващата седмица – каза той и зае обичайната си стойка, настанявайки се в ъгъла на бюрото ми с ръце в джобовете на панталона.

Завъртях очи, докато обличах тюркоазеното си палто върху плетената рокля, която си бях сложила, за да съм в тон с духа на празника.

– Просто казах, че се прибирам вкъщи за Коледа. Не съм давала точния си адрес.

– Домът на родителите ти не е особено труден за откриване.

– А може под „у дома“ да съм имала предвид собствения си дом, където ще прекарам Коледа с прекрасния си партньор, очарователните си близнаци и мизливото си куче – отвърнах аз и се наведох покрай него, за да взема чашата си за път.

Джамал се усмихна. Именно той беше човекът с изумително красива съпруга, четиригодишни момиченца и перфектно подстриган померан на име Смръдльо.

– Според мен си личи, че живееш сама.

– Моля? – втренчих се в него. Харесваше ми да живея сама, но не бях сигурна, че Джамал ми правеше комплимент. – По какво си личи?

– Ако живееше с друг човек, със сигурност нямаше

да излезеш от вкъщи с този чорапогащник – сви рамене той.

– О, я стига!

Чорапогащникът ми беше на блестящи снежинки и го обожавах. Дори повече от подхождащите му обеци, които сега се бяха заплели в тъмната ми коса с дължина до раменете.

Двамата все още се смеехме, когато въздухът сякаш се смрази. Обикновено това предвещаваше, донякъде иронично, появата на Съмър*.

– Кое е толкова смешно? – попита тя иззад Джамал, премятайки зад рамо русата си коса с екстеншъни.

– Просто ни забавлява фактът, че поне веднъж няма да прекарам Коледа тук – усмихнах се в отговор аз.

– Божичко, Беа. Наистина ти се възхищавам. Колко сигурна се чувстваш на позицията си! Ако аз бях на твоето място и бях направила толкова много гафове, щях да се притеснявам, че щом изоставя феновете си в такава важна седмица, догодина просто няма да имам работа, на която да се върна. Увереността ти е изумителна!

– С високи рейтинги като нейните, не мисля, че Беа има причина да се тревожи – каза Джамал възможно най-любезно, след което се оттласна от бюрото и си тръгна.

Като главна синоптичка на местните новини в Ийст Мидлъндс аз бях водеща на прогнозата за времето в повечето обедни и ранните вечерни новинарски емисии. Освен това отговарях за актуализирането на прогнозата в уебсайта и приложенията и пишех допълнителни статии, свързани с времето. Преди няколко месеца Съмър се присъедини към екипа, след

---

* На английски името Съмър (Summer) означава лято. – Бел. прев.

като беше завършила театрално училище. В началото си представях, че ще вляза в ролята на неин ментор и ще ѝ предам опита си в метеорологията, придобит от дипломата ми по „Екология и опазване на околната среда“, една година практика в Националната метеорологична служба на Великобритания и дългогодишната ми страст.

Мислех си, че тя ще бъде благодарна за отделеното време и споделените знания и че бързо ще станем приятелки. Две жени колеги, които да се подкрепят в жестокия свят на телевизията.

Но нещата не се развиха според очакванията ми.

Макар да ми се щеше да вярвам, че причината за пасивно-агресивното арогантно поведение на Съмър да се корени в ранните ѝ смени, подозирах, че тя просто си е такава.

Що се отнася до въпросните гафове, те нямаха нищо общо със способността ми да водя прогнозата. Целта ми беше хората да ме възприемат като приятел, който се е отбил да им каже най-важното за времето, и рейтингът ми на популярност показваше колко много оценяват това, че отговарям на въпросите им в ефир. Но след като през юни се разделих с приятеля си Адам, организационните ми умения поеха тежък удар. Бях изпуснала няколко важни срещи и бях объркала срока на статия за наводнение в региона. Първоначално продуцентът ми прояви разбиране относно факта, че връзката ми внезапно се беше разпаднала след цели единайсет години. Миналия месец обаче бях информирана, че ще получа отпуск за празниците, за да си почина, при условие че се върна към „старото си Аз“.

Всеки, който познаваше семейството ми, знаеше, че една седмица в „Чарис Хаус“ не беше равностойна на почивка. При все това, казват, че промяната е също тол-

кова ефективна, а атмосферата в дома на родителите ми със сигурност нямаше нищо общо с обичайното ми ежедневие.

– Тогава по-добре тръгвай – каза Съмър. – Да не те застигне снежната буря.

– Ще завали чак след два часа – казах аз, осланяйки се на прогнозата на Уолтър. – А ти защо си тук? Не си ли тръгна още по обяд?

В този момент обърнах внимание на облеклото ѝ. Моите дрехи обикновено не бяха строго професионални. Понякога добавях някой и друг забавен детайл като например шалче на цветя или (както днес) чорапогашник на снежинки. Съмър обаче винаги се обличаше с костюми и рокли със свободни силуети. Тази вечер обаче беше с прилепнала сребриста рокля с остро деколте, което се прокрадваше надолу до под гръдния ѝ кош, и дължина, която разкриваше няколко сантиметра от стегнатите ѝ бедра. Тъй като избягах да поглеждам към лицето ѝ, не бях забелязала черната очна линия и изкуствените мигли, нито пък изписаните ѝ в алено устни.

Преди да ѝ се удаде възможност да отговори на въпроса ми, всички разговори наоколо стихнаха. Майк Лонг, шефът на студиото, влезе в редакцията. Съмър незабавно се насочи към него. За момент си помислих, че сигурно имат среща. Не че ми влизаше в работата, но ясно си спомних как водещата на новините работеше на рецепцията, преди Майк да я забележи, и изведнъж в съзнанието ми изникна коментарът на Съмър за сигурността на позицията ми.

– Няма да имам много време, но искам да черпя по питие – оповести той и намигна на Съмър. – Е, готови ли сте за предколедно парти?

Последва вихрушка от изключващи се лаптопи и

премятане на палта и чанти. Изглежда, колегите ми знаеха какво се случваше и бързаха да се присъединят към Майк и Съмър. Джамал отново се озова до бюрото ми. В някакъв момент явно беше успял да облече сако и да си сложи вратовръзка на елени.

– Готова ли си?

– За какво? – попитах аз, усещайки как през тялото ми преминава ледена тръпка.

– За коледно парти – смръщи се Джамал. – С шефа.

– Ами аз... не съм поканена.

– Беа, всички са поканени. Това е част от новата стратегия за сплотяване на екипа. Тази сутрин получихме имейл с напомняне: „Не забравяйте. Очакваме да видим всички ви. Без оправдания“.

– Моля?

Въпреки че не беше реалистично да си мисля, че всички са били поканени – освен мен, главната синоптичка, с която повечето хора се разбираха, – старите навици умираха трудно. Когато си представих как всички се веселят без мен, в главата ми нахлуха стотици лоши спомени, които моментално стъпкаха самочувствието ми.

– Не ми казвай, че пак не си получила имейла?

Джамал погледна Съмър, която в този момент хвана под ръка Майк и изви шия назад, смеейки се, флиртувайки. Теорията на Джамал беше, че Съмър саботираше календара ми и пренасочваше имейлите ми, за да ме уволнят и тя да заеме позицията ми. Предпочитах да вярвам, че още се възстановявах от травмите, нанесени ми в любовен план, отколкото, че някой мой колега беше способен на подобно злодеяние. Бях възпитана да виждам най-доброто във всички дори когато те не виждаха нищо особено в мен. Освен това бях убедена, че Съмър не схващаше

съвсем процеса по изпращане на имейли. Едва ли можеше да ги хаква.

– Всичко е наред, все още можеш да се присъединиш.

– Не мога. Влакът ми е след час.

– Хвани следващия тогава.

– Следващият е в десет. С него ще изпусна последния автобус за Хатърстоун.

Макар да бях донякъде съгласна с родителите си, че местоположението на „Чарис Хаус“ беше идеално, имаше недостатъци в това да живееш в сърцето на Шеруудския лес. Особено ако нямаш кола. Това беше още една причина да отлагам посещенията си.

– Не може ли да хванеш такси?

– Не знам дали си заслужава.

– Не може да е толкова скъпо.

– Нямам предвид цената. Въпреки че пътуването дотам със сигурност ще ми излезе солено – намръщих се. – Майка ми планира голяма семейна вечеря. Няколко пъти ми се обади да провери дали ще успея да отида. Ако пропусна вечерята, тя ще се вбеси, баща ми ще се разплаче, а брат ми няма да спре да ми го натяква. Не мога да им го причиня.

Майк Лонг ни махна нетърпеливо.

– Джамал, Брий? Побързайте, ордъврите чакат.

– Да, не ни карайте да ви чакаме, Брий – добави Съмър, натъртвайки, че след четири години шефът ми все още бъркаше името ми.

– Ела само за едно питие – каза тихо Джамал. – По-добре да разочароваш майка си, отколкото да обидиш шефа си.

– Лесно ти е да го кажеш – промърморих, докато увивах шала около врата си и крачех към останалите. – Не познаваш майка ми.

Вече закъснявах с четиресет и пет минути, когато таксито най-накрая потегли от апартамента ми в Уест Бриджфорд, популярно предградие в южната част на Нотингам, което беше в противоположната посока от мястото, до което се опитвах да стигна. Бях последвала съвета на Джамал да остана в бара колкото може по-дълго, за да съм сигурна, че Майк е забелязал присъствието ми, преди да се измъкна незабелязано през шумната тълпа. След като се прибрах вкъщи с автобуса, натъпках в един куфар дрехите и вещите от първа необходимост, които най-бързо успях да докопам, и докато излизах, грабнах преливащата торба с подаръци, която чакаше до вратата.

Бяхме попаднали в задръстване в центъра на града, когато телефонът ми започна да звъни.

– Къде си, Беатрис?

– Извинявай, имах ангажимент в службата и трябваше да остана. Изпуснах влака.

Чу се раздражено вдишване.

– Не се притеснявай! Хванах такси и вече съм на път. Ще дойда след около... – пресметнах наум, потръпнах вътрешно и набързо преправих времето, за да спестя на мама нервната криза – ... половин час.

– Надявам се, че си имала време да се преоблечеш! Знаеш, че тази вечер е специална. Помолих те да изглеждаш добре.

– Не изглеждам ли винаги добре? – попитах, подръпвайки вълнената си рокля.

– Разбира се, но днес имаме гости и искам всички да са представителни.

– Не бих нарекла Джед, Мия и децата гости.

– Това е първата ти Коледа у дома от години.

– Мамо, домът ми е в Нотингам. И освен това всяка Коледа идвам да ви видя.

– Не е същото, когато се отбиваш за час на втория ден на Коледа – тя замълча за миг, несъмнено целейки да предизвика у мен чувство на вина. – Просто не искам да се чувстваш не на място или неподходящо облечена.

– Де да мислеше така и преди двайсет години.

Когато бях дете, дрехите ми бяха, меко казано, необичайни. Дори не мога да ги опиша като ръчно ушити, защото действителността беше много по-лоша. „Чарис Хаус“ беше алтернативно училище. И по-конкретно, беше специализирано учебно заведение за тийнейджъри с поведенчески проблеми, изправени пред какви ли не предизвикателства, което означаваше, че за обучението им бяха необходими повече време, конкретен опит и гъвкави решения, каквито стандартните училища не предоставяха. Разбира се, всичко това беше чудесно и изключително благородно. Един от предметите обаче беше текстил и моден дизайн и за да се окуражават учениците, а и за да се научат, че нищо не бива да се прехосва, училищните им проекти се озоваваха в гардероба на нашето семейство.

Мама реши да не отговаря.

– Видя ли програмата? Изпратих ти я по имейл и я споделих в семейния чат в Уатсап.

За съжаление, това не беше сред имейлите, които не бях получила.

– Все още не съм имала възможност да я разгледам – отговорих аз. Под „не съм имала възможност“ имах предвид „не съм събрала сили“.

– Не искам да недоволстваш само защото не знаеш какъв е графикът.